

Arrest

nr. 97 901 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN PARYS, die loco advocaat T. NOYEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 juli 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 juli 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.(...) H.(...), bent een drieëntwintigjarige Afghaanse jongeman van gemengde afkomst. Uw vader is Tadjiek en uw moeder Pashtun. U werd geboren in het district Ghorband, gelegen in de provincie Parwan. Na uw negende jaar in het middelbaar verhuisde u naar de stad Mazar-i-Sharif gelegen in de provincie Balkh. U volgde er avondschoon en ging er aan het werk bij Bakhtar Aria Construction & Road Company (BACCO). U woonde samen met twee huisgenoten.

Uw problemen begonnen omwille van uw job. Op een dag werd u verwittigd dat er een brief voor jou in de tuin lag. Het bleek een uitnodiging van de taliban te zijn om hen te vervoegen. U verklaarde deze brief niet serieus te nemen aangezien u Mazar-i-Sharif als veilig beschouwde. Twee maanden later ontving u een dreigbrief. Ditmaal werd u en uw familie bedreigd met ophanging als u niet ophield met de ongelovigen te werken. U besliste uw ouders hiervan niet op de hoogte te brengen. Ondertussen had u de brief aan uw baas getoond die u gerustgesteld had.

Vijftien dagen later kreeg u een telefoontje van de taliban. Ze gaven u nog drie dagen bedenktijd maar u weigerde uw werk op te geven en zich bij hen aan te sluiten. Twee dagen na het telefoongesprek werd uw broer ontvoerd en nog eens twee dagen later vonden ze het lijk van uw broer terug. Op zijn lijk werd een briefje gespeld waar vermeld werd dat uw broer vermoord werd omwille van uw activiteiten met de buitenlanders. Toen uw vader u op de hoogte bracht van de dood van uw broer verweet hij u dat het uw schuld was dat zijn zoon vermoord werd. U besliste met de hulp van uw oom in Kaboel Afghanistan te verlaten.

U ontvluchtte Afghanistan op 2 september 2010 en kwam aan in België op 10 juni 2011 waar u de volgende dag op 11 juni 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u drie brieven van de taliban, vier foto's van het lijk van uw broer, uw werkkaart, drie taskara's en drie documenten in verband met uw werk voor BACCO voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het vreemd is dat u zich geen zorgen maakt na het ontvangen van de eerste brief van de taliban. U verklaarde dat Mazar-i-Sharif een rustige stad is waardoor u zich geen zorgen hoefde te maken om uw veiligheid (CGVS p. 10, 13 en 14). Het is natuurlijk één ding om zich in een relatief rustige stad als Mazar-i-Sharif veilig te voelen maar een compleet ander ding als men een persoonlijk geadresseerde brief (CGVS p. 13) van de taliban in de bus krijgt die u oproept met hen samen te werken (CGVS p. 2). Dat u hier niet een klein beetje ongerust van wordt in een land waar de perceptie heerst dat de taliban altijd en overal kan toeslaan (zie toegevoegde informatie administratief dossier), is weinig aannemelijk. Als er zelfs getracht wordt een zelfmoordaanslag te plegen in Mazar-i-Sharif op de gouverneur van de provincie Balkh (zie toegevoegde informatie administratief dossier), hoe kan u dan rechtvaardigen dat u, zonder over het beveiligingsapparaat van een gouverneur te beschikken, zich veilig voelt na persoonlijk gevisieerd te zijn door de taliban? U ontving immers een brief van de taliban.

Verder legt u onduidelijke verklaringen af over de manier waarop u op de hoogte werd gesteld van de eerste brief van de taliban. Als u gevraagd wordt of uw huisgenoten de brief hadden gelezen voor u ervan op de hoogte was, antwoordt u dat jullie niet aan elkaars spullen zaten en bijgevolg denkt dat ze de brief niet opengedaan hebben (CGVS p. 13). Toch bleken uw medebewoners te weten dat de brief voor u bestemd was (CGVS p. 13). Iets wat ze volgens uw verklaringen feitelijk enkel konden weten hebben door de brief open te plooiën en uw naam te lezen. Hierdoor hadden ze meteen ook een blik op de taliban-hoofding van het briefpapier geworpen (CGVS p. 13). Waarschijnlijk had in deze omstandigheden uw thuiskomst er anders uitgezien dan zoals u het tijdens het gehoor beschrijft, ze zegden u gewoon dat er een brief voor u in de tuin lag, niks meer (CGVS p. 13). Het had logischer geweest hadden ze u meteen geconfronteerd en u om uitleg gevraagd.

Bij de tweede brief van de taliban die veel dreigender van toon is, schrikt u wel heel erg maar wordt u gerustgesteld door uw baas met het argument dat Mazar-i-Sharif veilig is (CGVS p. 14). Nochtans wordt niet alleen uzelf in deze brief bedreigd maar wordt ook uw familie met ophanging bedreigd (CGVS p. 3). Met uw eerdere verklaring in het achterhoofd dat het in het district Ghorband, waar uw ouders toen woonden (CGVS p. 5 en 9), allemaal taliban zijn, zou men toch kunnen verwachten dat u zich zorgen maakt over uw familie en hen van de brieven op de hoogte stelt. In tegenstelling tot de verwachting verklaarde u echter dat u dit niet gedaan heeft (CGVS p. 16). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u

een dreigbrief die u serieus neemt (CGVS p. 14) en waarin gedreigd wordt uw familie op te hangen, verzwijgt tegenover uw familie die in talibangebied woont (CGVS p. 14). Uw excuus dat ze daar geen gevaar liepen omdat uw moeder Pashtun is en uw vader Dari-sprekend raakt kant noch wal net als uw tweede excuus dat uw baas u gerustgesteld had (CGVS p. 17). Hij had u immers gezegd dat ze u niets konden doen aangezien Mazar-i-Sharif een rustige stad was (CGVS p. 10) terwijl uw ouders in Ghorband bij de taliban woonden (CGVS p. 14).

Vervolgens moeten er vragen gesteld worden bij de reactie van uw vader op de dood van uw broer die een rechtstreeks gevolg was van uw weigering om samen te werken met de taliban. Als u gevraagd wordt wat uw vader u precies kwalijk nam in verband met de dood van uw broer, antwoordt u mijn vader was vooral kwaad op mij dat het door mijn werk kwam (CGVS p. 20). Nochtans was uw vader volledig akkoord met het soort werk dat u deed en stuurde u hem zelfs uw maandloon op (CGVS p. 20). Deze bedenking sluit natuurlijk niet uit dat uw vader u uw werk verweet ware het niet dat uw vader ondertussen door het briefje op het lijk van uw broer op de hoogte was gesteld van de twee dreigbrieven die u ontvangen had (CGVS p. 20). In dit geval had het logischer geweest om u te verwijten dat u de dreigbrieven had verzwegen (CGVS p. 16). Uw vader moet immers compleet uit de lucht gevallen zijn nadat hij het briefje bij het lijk van uw broer had gelezen. Met andere woorden uw werk had helemaal geen probleem hoeven te zijn, had u uw vader op tijd op de hoogte gebracht van de dreigbrief waarin zijn gezin met ophanging werd bedreigd. Op die manier had hij de nodige stappen kunnen ondernemen om de dreiging te counteren. Hij kon u opgedragen hebben te stoppen met werken of zelf met zijn gezin gevlucht zijn naar veiligere oorden. Door uw stilzwijgen heeft u uw familie de kans ontnomen gepast te reageren op een ernstige bedreiging. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw vader u uw werk zou verwijten, waar hij nota bene zelf van profiteerde en content mee was (CGVS p. 20), in plaats van uw stilzwijgen over de bedreiging aan het adres van uw familie.

Ten slotte blijft het een raadsel waarom u na het telefoontje van de taliban waar u drie dagen de bedenktijd kreeg (CGVS p. 21), niets heeft ondernomen na de verdwijning van uw broer. Uw broer werd immers twee dagen na het telefoontje ontvoerd (CGVS p. 10). Uw ouders hadden misschien nog hoop dat hij in de bossen was en later zou thuis komen (CGVS p. 16) maar u had een link kunnen leggen met de dreigbrief die u eerder ontvangen had. Bovendien had u het telefoonnummer van de taliban in handen die vermeld stond op de uitnodigingsbrief (CGVS p. 2). U verklaarde wel niet te durven bellen naar dit nummer (CGVS p. 15) maar als er een kans bestond dat uw broer ontvoerd werd door de taliban zou het geloofwaardiger zijn als u een poging had gedaan om zijn leven te redden.

Op basis van de vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara's en documenten in verband met uw werk bevestigen enkel uw identiteit en werkachtergrond de welke niet betwist worden. Hierbij moet opgemerkt worden dat het CGVS oordeelt dat u geen verhoogd risico loopt omwille van uw werkzaamheden als ad hoc tolk/personneelsleider bij een Afghaans constructiebedrijf. U verklaarde zelfs helemaal geen schrik te hebben op de werkvloer (CGVS p. 15) wat u natuurlijk niet zou doen als u omwille van uw werk werd bedreigd. Uw werk inroepen als reden om de vluchtelingenstatus te krijgen is dan ook niet opportuun. Wat betreft de foto's kan niet achterhaald worden wat de identiteit is van de persoon op de foto's. Bij de dreigbrieven moet vastgesteld worden dat dit zelfgeschreven brieven zijn en de authenticiteit moeilijk achterhaald kan worden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit de het district Ghorband gelegen in de provincie Parwan, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Mazar e Sharif. U liep er school, woonde er en werkte er (CGVS, p.6). U heeft een goede scholing genoten en spreekt zowel Dari, Pashtu als Engels (CGVS p. 7 en 8). Bovendien lijkt u over de capaciteiten te beschikken om gemakkelijk een job te vinden die bij u past. Zo was u pas afgestudeerd toen u begon als personeelsmanager in een bedrijf werkzaam in Mazar-i-Sharif (CGVS p. 11).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel van zijn verzoekschrift vordert verzoeker de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.3. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te veroordelen tot de kosten van het geding. Uit de door verzoeker op 14 augustus 2012 verzonden regularisatie van zijn initieel verzoekschrift, blijkt dat hij het voordeel van de pro deo geniet, waardoor er geen rolrecht verschuldigd is en de procedure bijgevolg kosteloos is.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 52 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing “*onder andere*” gesteund is op artikel 52 van de vreemdelingenwet en op het feit dat zijn asielaanvraag bedrieglijk zou zijn. Volgens verzoeker kan een asielaanvraag slechts als bedrieglijk worden beschouwd als de tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden, verwarringen of onduidelijkheden dermate fundamenteel en voldoende zijn om ze als zodanig te kunnen beschouwen. Een asielaanvraag kan volgens verzoeker conform rechtspraak van de Raad van State niet als bedrieglijk worden beschouwd indien het verhaal van de aanvrager coherent is. Tevens stelt verzoeker op grond van rechtsleer dat een asielaanvraag enkel bedrieglijk is indien de aanvrager bedrog pleegt, verklaringen aflegt die manifest strijdig zijn met de bekende feiten of wanneer hij gebruik maakt van een valse identiteit of nationaliteit. Volgens verzoeker kan zijn aanvraag niet als bedrieglijk worden beschouwd omdat de verwerende partij stelt dat het vreemd is dat verzoeker zich geen zorgen maakte na het ontvangen van de eerste brief van de taliban, terwijl het volgens verzoeker heel normaal is dat men in Afghanistan een schrijven van de taliban ontvangt om hen te vervoegeen. Tegen de vaststelling van de verwerende partij dat het niet logisch is dat verzoeker zich in Mazar-i-Sharif veilig voelde, terwijl er een zelfmoordaanslag werd gepleegd op de gouverneur, merkt verzoeker op dat dit “*het enigste geweld (is) dat gebeurd is in Mazar-i-Sharif*” en dat in de eerste twee brieven die hij ontving, geen dreigende taal stond. Verzoeker wijst erop dat, indien dit zo geïnterpreteerd werd, dit te wijten is aan het slecht functioneren van de tolk. Met betrekking tot de zogenaamd onduidelijke verklaringen die hij zou hebben afgelegd over de manier waarop hij op de hoogte werd gesteld van de eerste brief van de taliban, stelt verzoeker dat de medebewoners dit schrijven niet hebben gelezen, dat de brief geplooid was en aan de ommezijde de naam van verzoeker vermeld stond. Verzoeker stipt vervolgens aan dat de tweede brief van de taliban niet veel dreigender van toon was en dat zijn familie daarin niet bedreigd werd met ophanging, zodat verzoeker zich niet onmiddellijk zorgen diende te maken over zijn familie. Aangaande de reactie van de vader van verzoeker op de dood van zijn broer, stelt verzoeker dat zijn vader initieel akkoord was met zijn werk omdat het de nodige inkomsten genereerde, maar dat hij uiteraard kwaad was op verzoeker nadat hij de brief bij het lijk van verzoekers broer gelezen had.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging omdat de tolk waarop verzoeker een beroep moest doen niet capabel was.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel “48/4, §4, c)” van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat er wel degelijk een ernstige bedreiging voor zijn leven als gevolg van willekeurig geweld voorhanden is omdat hij tijdelijk in Mazar-i-Sharif woonde, maar er ook rekening dient te worden gehouden met de plaats waarvan hij afkomstig is. Ook de taliban, zo vervolgt verzoeker, houdt rekening met de plaats waarvan hij afkomstig is, waardoor enkel rekening kan worden gehouden met het district Ghorband, waar het uiterst gevaarlijk is waardoor er wel degelijk sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad merkt op dat voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. In casu kan de schending van artikel 52 van

de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien onderhavige beslissing niet op grond van deze bepaling werd genomen. In de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker immers niet als bedrieglijk afgedaan, maar worden zijn verklaringen dermate weinig overtuigend en aannemelijk geacht dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend en komt hij niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is de uitzetting van verzoeker over de redenen waarom een asielaanvraag al dan niet als bedrieglijk kan worden bestempeld geenszins op zijn geval van toepassing.

3.4. In zijn eerste middel levert verzoeker verder inhoudelijke kritiek op de overwegingen van de commissaris-generaal, zodat hij in wezen een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

3.5. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt het asielaanvraag van verzoeker ongeloofwaardig geacht omdat het vreemd is dat hij zich geen zorgen maakte na het ontvangen van een eerste brief van de taliban en omwille van het feit dat hij onduidelijke verklaringen aflegt over de wijze waarop hij op de hoogte werd gesteld van deze eerste brief. Verder stipt de commissaris-generaal aan dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker de tweede dreigbrief, waarin zowel verzoeker als zijn familie met ophanging worden bedreigd, verzwijgt voor zijn familie, die trouwens in talibangebied woont. Verder wordt in de beslissing gesteld dat het vreemd is dat de vader van verzoeker naar aanleiding van de dood van zijn broer verzoeker zijn werk verweet, waar zijn vader eerder akkoord mee was, terwijl verwacht mocht worden dat zijn vader ontzet zou zijn omdat verzoeker de eerdere dreigbrieven van de taliban voor hem had verzwegen. Tenslotte wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker zelfs geen poging deed om het leven van zijn broer te redden nadat hij een telefoon had gekregen van de taliban en drie dagen bedenktijd kreeg en zijn broer twee dagen later verdwenen was. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt gesteld dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd, niet van aard zijn om de conclusie te beïnvloeden. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat in hoofdzaak van verzoeker de situatie in Mazar-i-Sharif dient te worden beoordeeld en dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er aldaar actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld.

3.6. Verzoekers betoog dat het in Afghanistan heel normaal is dat men een brief krijgt van de taliban met de vraag om hen te vervoegen wordt door hem niet in het minst met objectieve gegevens gestaafd. Bovendien stelt verzoeker thans in zijn middel dat in de eerste twee brieven geen dreigende taal stond, terwijl uit zijn verklaringen en uit de neergelegde stukken duidelijk blijkt dat de taliban in de tweede brief aankondigden verzoekers familie op te hangen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p. 2-3; stuk 14, Documenten, brieven taliban). Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom verzoeker thans beweert dat de tweede brief niet veel dreigender was van toon waardoor hij zich niet onmiddellijk zorgen maakte. De huidige kritiek van verzoeker op het functioneren van de tolk, dat zou hebben geleid tot een verkeerde interpretatie van zijn verklaringen, vindt evenmin steun in het administratief dossier aangezien verzoeker zelf uitdrukkelijk stelde de tolk goed te begrijpen en verzoeker noch de raadvrouw die hem vergezeld hieromtrent een opmerking maakten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 26 maart 2012, p. 22). Hoewel verzoeker aangeeft dat er buiten de zelfmoordaanslag op de gouverneur geen ander geweld werd gepleegd in Mazar-i-Sharif, kan bezwaarlijk worden ingezien waarom hij zich geen zorgen maakte op het ogenblik dat hij persoonlijk door de taliban wordt aangezocht, vermits uit zijn verklaringen blijkt dat hij gezien en gehoord had dat er veel mensen *“gegaan zijn en nooit zijn teruggekomen”* (Ibid., p. 3), waardoor het logischer zou zijn dat verzoeker zich wel degelijk zorgen zou maken. Waar verzoeker thans beweert dat zijn huisgenoten de eerste brief niet gelezen hebben omdat zijn naam op de ommezijde vermeld stond, merkt de Raad op dat dit hoegenaamd niet blijkt uit het neergelegde document, noch uit zijn verklaringen ter gelegenheid van het gehoor, aangezien hij op de vraag hoe zijn huisgenoten wisten dat de brief van hem was, het volgende antwoordde: *“Ik weet niet of ze het gelezen hebben ik kwam binnen en ze hebben gezegd kijk die brief is bestemd voor jou”* (Ibid., p. 13). Indien zijn naam langs de buitenzijde vermeld was, zoals hij thans beweert, had hij dit meteen kunnen verklaren tijdens het gehoor en zo de onduidelijkheid over de manier waarop zijn huisgenoten te weten kwamen dat de brief voor hem bestemd was, kunnen ophelderen. Door te herhalen dat verzoekers vader initieel akkoord was met zijn werk, maar kwaad was op hem nadat hij de brief bij het lijk had gelezen, slaagt verzoeker er niet in te verhelderen waarom zijn vader hem (plots) zijn tewerkstelling verweet, terwijl het veel evidentier zou zijn verzoeker te verwijten dat hij niet had gecommuniceerd over de eerdere

bedreigingen die hij had ontvangen vanwege de taliban omdat dit mogelijk het leven van zijn broer had kunnen redden. Verzoeker slaagt er met zijn kritiek niet in de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal op grond waarvan deze rechtsgeldig kon besluiten dat het relaas ongeloofwaardig is, aan het wankelen te brengen.

3.7. Voor zover verzoeker meent dat zijn recht van verdediging werd geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn recht van verdediging zou zijn geschonden. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers insinuatie dat de tolk niet capabel was, totaal niet concreet wordt uitgewerkt.

3.8. Met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er voor verzoeker, omwille van het feit dat hij niet alleen in Mazar-i-Sharif school gelopen heeft, er gewoond en gewerkt heeft, maar ook zowel Dari, Pashtou als Engels spreekt en omwille van zijn opleiding toegang heeft tot de arbeidsmarkt, een redelijk vestigingsalternatief bestaat in deze stad. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jawzjan, Faryab), 21 oktober 2011), blijkt dat de provinciehoofdstad betrekkelijk kalm blijft en onder stabiele controle van de overheid staat, waardoor er actueel voor burgers in Mazar-i-Sharif geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze concrete vaststellingen niet en houdt ten onrechte vol dat er rekening dient te worden gehouden met de plaats waarvan hij oorspronkelijk afkomstig is. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft.

3.9. Voor zover dienstig aangevoerd, werd er geen schending aangetoond van de artikelen "48/4, §4, c)" en 52 van de vreemdelingenwet of van het recht van verdediging. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN